

[Ib Christensen.]

skinner ligesom de øvrige områder inden for samarbejdet. Det betyder i praksis, at man går ind for øget integration og øget harmonisering, og at man i den henseende også vil anvende artikel 235, som jo er den løst fortolkelige paragraf, hvorpå alt muligt bliver hængt op med hensyn til forpligtende handlingsprogram og realforpligtende politiske beslutninger.

Den økonomisk-monetære union med den fælles valuta kan kun fungere, hvis der også kommer en fælles økonomisk politik, og det vil medføre en næsten total økonomisk-politisk umyndiggørelse af det danske folketing, af de danske politiske instanser og til syvende og sidst altså af de danske vælgere med hensyn til en lang række områder inden for skattepolitikken, fordelingspolitikken og efterhånden utvivlsomt også socialpolitikken.

Blandt de områder, hvor regeringen går stærkt ind for øget samarbejde og sammenlutning inden for EF, er energipolitikken. Jeg vil sætte et spørgsmålstejn ved, om det er i dansk interesse at gennemføre en fælles energipolitik sammen med de øvrige EF-lande eller endda sammen med de øvrige industrialiserede og velstående lande, fordi det meget vel kan opfattes som vendt imod de fattige lande, de råvareproducerende lande og udviklingslandene i det hele taget.

Men når dertil kommer, at disse ting, f.eks. landbrugspriser, f.eks. energipolitik, hvorom man mener at Danmark har en ganske speciel interesse, der forholdsmæssigt er større end andre EF-landes, bevirker, at Danmark i EF-samarbejde nu som før vil være indstillet på at bidrage til såkaldte pakkeløsninger, så kan vi altså forudse en udvikling, hvor den krisetilstand, der i øjeblikket er, bl. a. ved dansk medlemskab eller dansk medvirken bliver ændret, således at man når frem til en pakkeløsning på et eller andet tidspunkt i løbet af i år. Erfaringen for disse pakkeløsninger, hvor man drager landbrugspriser, energipolitik, regionalfond osv. ind i billedet, er, har det vist sig hver eneste gang, en forøgelse af integrationen, en forøgelse af harmoniseringen, en forøgelse af afhængigheden, den gensidige afhængighed. Men også for Danmarks selvbestemmelsesret bliver det stadig væk et skridt i retning af en nedtrapping med hen-

syn til vores rådighed over vore egne anliggender.

Derfor kan vi desværre ikke vurdere det så optimistisk, som nogle, der er modstandere af Danmarks EF-medlemskab har gjort: at disse kriser jo nok var begyndelsen til enden. Det kan altså desværre meget vel — også fordi stærke kræfter ønsker det af storpolitiske grunde, af militærpolitiske grunde — vise sig at medvirke til en omfattende pakkeløsning, der betyder et yderligere dybt skridt i integrationens retning og ensrettethed.

Hr. Arne Christiansen beskæftigede sig en del med EF-modstanderne, holdt, synes jeg, en noget vrissende og noget negativ tale. Jeg vil gøre indvendinger imod i hvert fald ét punkt i hr. Arne Christiansens tale, når han taler om fordelene ved EF-samarbejdet med hensyn til udviklingslandene og nævner Kina som tilhænger af EF-samarbejdet.

Realiteten er jo den, at EF fører en meget hård protektionistisk kurs over for udviklingslandene, endda en hårdere protektionistisk kurs end Danmark var ansvarlig for, da vi trådte ind i EF. Vi måtte jo ændre vore toldpræferenceordninger, vi måtte indføre råvaretold, og vi kom således under EFs beskyttende vinger, beskyttende vinger, der altså beskytter EF mod billige udenlandske konkurrencedygtige produkter inden for tekstilindustrien, inden for skotøjsindustrien osv., en særdeles u-landsfjendtlig politik. Selv om man har toldpræferenceordning på papiret, er det jo ikke meget værd, fordi det kræver et gigantisk bureaukrati at komme igennem med dem, således at importørerne af u-landsvarer på forhånd opgiver at søge, og således at man undtager såkaldte følsomme industrier, hvilket netop pudsigt nok er de industrier, hvor udviklingslandene kunne konkurrere.

Kinas holdning er naturligvis ikke dikteret af det danske landbrugsafsætningsinteresser på det britiske marked; Kinas interesse er af storpolitisk art, Kina ser her — og med rette — spiren til en europæisk politisk blokdannelse, der kan danne modvægt mod Sovjetunionen og Sovjetunionens tryk mod Kina. Dette er den realinteresse, Kina har i denne sammenhæng, og det burde nok stemme os til nogen betænkkelighed.

Med hensyn til den europæiske politiske union savner jeg — og jeg er ikke overra-